

## Samfundet og Forsørgerpligten.

—o—

Redaktionen har opfordret til Indsendelse af Indlæg til Imødegaelse af eller i Tilslutning til de af Kontorchef K. K. Steincke paa D. K.s Aalborgmøde fremførte Anskuelser vedrørende ovennævnte Emne. Det er mig en Glæde at efterkomme denne Opfordring, da jeg anser det for meget betydningsfuldt at faa netop dette Spørgsmaal draget i Forgrunden i den offentlige Diskussion om vore politiske Opgaver i de nærmeste Aar. Aar.

Det hedder i Gengivelsen af Hr. Steinckes Foredrag: „Spørgsmaalet af Betydning og Rækkevidde som disse burde ikke drukne i Partipolitikens Kævl. Man burde mødes i forstaaende Samarbejde fra alle Sider“. Det kan jeg ganske slutte mig til. Og jeg vil der tilføje to Ting: Den almindelige politiske Situation her i Landet synes mig for Tiden sundere og mere opmuntrende til Deltagelse i det politiske Arbejde (i hvilket mange andre Faktorer kan gøre sig gældende end Medlemmer af Rigsdagen og kommunale Raad) end den har været i over en Menneskealder, ja jeg kan maaske sige lige siden Kronprins Frederiks første Regeringsaar i Slutningen ningen af det 18. Aarhundrede. Og hvad særlig de af Hr. Steincke fremdragne Spørgsmaal angaar, kan henvises til den Forhandling, som faa Dage efter D. K.s Aalborgmøde fandt Sted ved Børnesagsmødet paa Nyborg Strand om „Forældres Vanrøgt af deres Børn“. Jeg var ikke til Sted, men holder mig til et Referat i „Nationaltidende“ for 28. Juni\*).

Indlederen — Pastor Th. Thomason, Horsens — saavel som senere Talere fremhævede stærkt, at Hjemmene burde støttes økonomisk for at kunne være i Stand til at opdrage Børnene. Under Forhandlingen gjorde saaledes den af Plejehjemssagen saa højt fortjente fhv. Sognepræst Alfr. Kaae sig til Talsmand for den Tanke, at der burde ydes Opdragelseshjælp til Folk med mange Børn. Nu er begge disse Mænd ret konservativt stemt. Og deres Udtalelser ved Nyborgmø-

det tør da betragtes som Udtryk for, at der ikke blot indenfor en enkelt Lejr vil kunne vindes Tilslutning til Foranstaltninger i den af Hr. Steincke angivne Retning.

Der er saaledes al Grund for den Tankes Tilhængere til at lægge sig i Selen for dens Udbredelse, og for dem, der endnu ikke har taget Standpunkt overfor den, til at søge at komme til Klarhed i saa Henseende.

For begge disse Parter vil jeg anbefale klart at fastholde, hvad der er Sagens Kærne, nemlig 1) Opdragelsestilskud i hvert Fald til Børn af trængende Forældre med et vist Antal Børn og maaske til flere, og 2) en Skattereform, som vil give klækkelige Begunstigelser for Børneforsørgeren.

Hr. Steinckes øvrige Forslag er interessante, men i denne Sammenhæng mindre væsentlige; et Par af dem — den stigende Skala for Børnefradragene og den „lille uskyldige Lovbestemmelse“ — ægger i høj Grad til Modsigelse.

For hele den talrige og meget betydende Mellemstand — adskillige faglærte Lønarbejdere saavel som til anden Side største Delen af Embedsstanden medregnet — vil en Skattereform i den angivne Retning være en i høj Grad følelig og vel fortjent Lettelse. Og saa kan man for deres Vedkommende gerne se bort fra positive Opdragelsestilskud.

For Underklassen bliver det derimod disse, der faar Betydning.

Almindelig menneskelig Medfølelse siger en, at naar en Far og Mor har 5, 6, 8 eller flere sultne Unger at skaffe Føde, Klæder, Tag over Hovedet og helst lidt Opdragelse tillige, saa er de med de Muligheder, Underklassen har, haardt spændt for. Hvis de ikke skal gaa aldeles i Stykker paa det, og Børnene komme paa gale Veje, maa der gives dem en Haandsrækning ikke blot af enkelte venlige, men svage Hænder, men af en kraftig Arm, der har Ævne til at støtte, saa det forslaar.

Og en ganske kølig, rent forstandsmæssig Betragtning siger, at Samfundet bør komme med den Arm.

Frygten for Overbefolkning har intet paa sig. Og intet er vigtigere for et Folk end at have en sund og stærk Ungdom, som fra sin tidligste Tid ledes ind paa gode Veje.

Kom ikke og sig, at vi ikke har Raad! Det vilde være den ynkeligste Fattigattest at give os selv. Hvad vil-

de man mene, om Forældre, der synes at forskellige andre Ting var vigtigere end at sørge forsvarligt for deres Børn? Men Samfundet bør stille sig ligesaa rundhaandet overfor Landets Børn, som gode Forældre gør overfor deres egne. Børnenes Forhold i Hjemmene har man hidtil i altfor høj Grad betragtet som noget, der ikke kom Samfundet ved. Her har man gjort sig skyldig i et Fejlsyn. Det er det, som maa rettes.

Vi har samfundsmæssigt set ikke Raad til at lade et stort Antal danske Børn leve i Fattigdom og Elendighed, som vi for Tiden gør.

Det er unødvendigt, dumt og ubarmhjertigt.

Andreas Boje.

## En Røst fra England.

—o—

Udviklingen under Krigsaarene har gjort en Skattereform endnu mere paatrængende nødvendig, end den var forud. Og selv om der bør regnes med en ret udbredt Utilbøjelighed til at beskæftige sig med finansielle Spørgsmaal, vil Spørgsmaalet om Indkomst-Skatten dog vist kunne paaregne livlig Interesse i vide Kredse og særlig ogsaa blandt de kvindelige Vælgere, fordi det saa direkte angaar de 1000 Hjems Budget.

Den Røst fra England, som er nævnt i Overskriften, kommer fra det kendte Fabiernes Selskab, bestaaende af moderate Socialister. Det har udsendt et af en Kommission indenfor dets Studiefdeling udarbejdet Skrift „Hvorledes skal vi betale Krigen?“\*) der indeholder meget interessante Betragtninger. Dets Hovedsynspunkt er dette, at hvad den foreliggende uhyre finansielle Opgave kræver, først og fremmest er ikke Skatte-Bestemmelser, men en Forøgelse af Landets Produktion ved, at Folkets Arbejdskraft styrkes, og ved en bedre Organisation. I et Slutningskapitel kommer Fabier-Kommissionen imidlertid ogsaa ind paa Spørgsmaalet om Indkomst- og Formuebeskatningen\*\*) og hævder

\*) Jeg har det kun for mig i en tysk Oversættelse: „Wie bezahlen wir den Krieg?“ München & Leipzig 1918. Duncker & Humblots Forlag. 178 Sider.

\*\*) Der er i det følgende Tale om Skat til Staten. Indkomstskat til Kommunen anvendes formentlig slet ikke i England.

\*) Udførligere Gengivelse af Mødets Foredrag og maaske tillige af dets Forhandlinger vil formodentlig fremkomme i „Børnesagens Tidende“.